

MIKE
BARANIK

NEBESKÁ JEDENÁSTKA

VS
SVET
BEZ FUTBALU

Ilustroval
Viliam Slaminka

**NEBESKÁ
JEDENÁSTKA
VS
SVET
BEZ FUTBALU**

MIKE BARANIK

**NEBESKÁ
JEDENÁSTKA
VS
SVET
BEZ FUTBALU**

slovařt

Mojej sestre Laure

Text © Mike Baranik 2025

Illustrations © Viliam Slaminka 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6927-4

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA: Klan Dunmoreovcov	7
DRUHÁ KAPITOLA: Dunmoreov pohár	17
TRETIA KAPITOLA: Narodeninové prekvapenie	25
ŠTVRTÁ KAPITOLA: Posledné finále	34
PIATA KAPITOLA: Grandiózna futbalová superpárty pre VIP hostí	42
ŠIESTA KAPITOLA: Futboti nastupujú	50
SIEDMA KAPITOLA: Desať bielych škatúl'	63
ÔSMA KAPITOLA: Bažantie ihrisko	73
DEVIATA KAPITOLA: Slávnostné otvorenie	87
DESIATA KAPITOLA: Novinár útočí	93
JEDENÁSTA KAPITOLA: Chameleón na scéne	99
DVANÁSTA KAPITOLA: Útrapy v meste na vode	108
TRINÁSTA KAPITOLA: Adriana verzus Herkules	114
ŠTRNÁSTA KAPITOLA: Vitajte na palube	128
PÄTNÁSTA KAPITOLA: Futbalový klub Nebeská jedenástka	138
ŠESTNÁSTA KAPITOLA: Hotel Glitz	153
SEDEMNÁSTA KAPITOLA: Nový domov	163

PRVÁ KAPITOLA

KLAN DUNMOREOVCOV

Tom Dunmore sedel na chrbte svojho koňa Hetrika a cválal cez dažďom zmáčaný les, patriaci k rodinnému panstvu. Na sebe mal biele rajtky, chrániče na kolená a priveľkú jazdeckú prilbu. Po jeho boku klusal inštruktobot na robotickom koni a vysvetľoval chlapcovi, ako správne udierať pálkou na pólo.

„Doľava, doprava. Doľava, doprava. Doľava, doprava,“ opakoval neúnavne. Bola to tá najnudnejšia aktivita, akú si Tom vedel predstaviť, no nebolo pred ňou úniku. Hodiny jazdec-kého póla boli povinné.

Nálada sa mu trochu zlepšila, keď si spomenul, že jeho rodičia večer odchádzajú na jednu zo svojich povestných luxusných dovolení a budú preč aspoň týždeň. Počas ich neprítomnosti sa Tom spolu so služobníctvom zúčastňoval futbalového turnaja s názvom Dunmoreov pohár. Išlo o prísne tajnú súťaž, pretože futbal a všetko s ním súvisiace bolo pod hrozbou tvrdého trestu zakázané. Bola to jedna z mnohých útrap, ktoré Tom musel znášať ako jediný potomok azda najbohatšieho a najsnohskejšieho páru na svete.

Už asi po miliónty raz mu napadlo, akým smerom by sa uberal jeho život, keby sa narodil do normálnej rodiny.

Ako sa práve on, obyčajný chalan s vášňou pre futbal, akčné filmy a nezdravé jedlo, stal jediným potomkom lorda T. Harringtona a lady Abigail Dunmoreovcov?

Azda ho v pôrodnici zamenila roztržitá sestrička? Možno kdesi v malom dome v Yorkshire láskaví manželia vychovávajú skutočného mladého Dunmorea. Poplatky za stajňu a členské v klube póla ich onedlho určite privedú na mizinu.

„Práve odbila štvrtá hodina, mladý pán Tom,“ konečne vyhlásil robot. „To je na dnes všetko.“

„Maj sa!“ zakričal Tom ponad plece, stisol stehná a popchol Hetrika do cvalu. Onedlho zmizli v hustom lesnom poraste. V diaľke sa ozývalo kvílenie inštruktobota. Kričal za nimi, aby okamžite spomalili. No Hetrik bol nezastaviteľný. Preskočili potok, kľučkovali pomedzi stromy, až sa napokon cez živý plot vrútili priamo na trávnik, čo sa rozprestieral za rodinným panstvom. Odtiaľ zamierili do stajne.

Frank a Hank, jednovaječné dvojčatá, ktoré u Dunmoreovcov pracovali ako koniari, im vybehli v ústrety.

„Hou! Hou!“ kričali s rukami nad hlavou, aby upokojili koňa s chlapcom na chrbte.

Tom ich niekoľkokrát obehol. Napokon zatiahol opraty a konečne prinútil Hetrika zastaviť.

„Tom, to by si nemal,“ dohovára mu Frank.

„Ak sa ti niečo stane, tvoj otec nás zožerie zaživa,“ povedal Hank.

„Doslova,“ dodali bratia jednohlasne.

Tom zosadol z koňa a zložil si z hlavy prilbu. Líca mu z rýchlej jazdy zružovali a spotené vlasy farby zrelého obilia sa mu prilepili na čelo.

„Prepáčte, chalani, no fakt sme sa nevedeli dočkať, kým vypadneme z hodiny póla. Mám pravdu, Hetrik?“ Tom potľapkal koňa po mohutnom krku a zašepkal mu do ucha: „My dvaja žijeme pre futbal, však?“

Zviera súhlasne zaerdžalo. Tom sa pustil do žonglovania s prilbou, akoby to bola futbalová lopta. Obratne do nej kopal špičkami nôh a odrážal ju kolenami. Nakoniec ju tvrdo odkopol. Prilba dokonalým oblúkom preletela otvorenými dverami tajne. Chlapec napodobnil burácanie nadšeného publika a s ukazovákmi vztýčenými k oblohe sa rozbehol po trávniku. Napodobňoval víťazné gesto svojho idola Davida Buckinghama po tom, čo strelil rozhodujúci gól na majstrovstvách sveta vo futbale.

Frank sa k nemu rozbehol, aby ho zastavil.

„Radšej nie, Tom.“

„Čo to stváraš?“ zasyčal Hank. „Uvidí ťa otec!“

Chlapec zmeravel a otočil sa k panskému sídlu, čo sa vypínalo v diaľke. Mohutnú stavbu zdobili kamenné chrliče. V zápale hry úplne zabudol, že otec má z pracovne dokonalý výhľad na trávnik.

*

Večer toho istého dňa, presne o piatej, Tom zastal pred otvorenými dverami do dunmoreovskej knižnice a zhlboka sa nadýchol. Rodičia si ho zavolali na disciplinárnu inšpekciu. Hoci kontrola dodržiavania pravidiel nebola v ich rodine ničím nezvyčajným, rovnako mohla znamenať, že je v poriadnej kaši.

Chlapec si napravil sako a vstúpil do miestnosti. Prešiel okolo Walswortha, staršieho komorníka rodiny Dunmoreovcov, ktorý v čiernom fraku postával v rohu, pripravený plniť rozkazy. Lady Abigail sedela na svojom zvyčajnom mieste, zamatovej pohovke. Svojím výzorom budila v Tomovi hrôzu. Kostnatú postavu jej zahaľovali našuchorené saténové šaty a na ohnivočervených vlasoch sa vynímal klobúčik zdobený pávím perím. Tom pri pohľade na ňu mimovoľne preglgol.

T. Harrington stál pri okne s pohárikom sherry v ruke. Na prvý pohľad sa zdalo, že sa pozerá na záhradu, ktorá sa pomaly ponárala do tmy, no Tom vedel, že otec ho v skutočnosti pozorne sleduje cez odraz v skle.

Hneď ako Tom zaujal svoju zvyčajnú pozíciu uprostred perzského koberca, čo pokrýval podlahu v knižnici, Abigail začala s výsluchom.

„Tvoj otec ma informoval, že sa stal svedkom nehanebného porušenia zákona číslo dvanásť, paragraf tri, odsek B.“

Videl ma, pomyslel si Tom. Fakt ma videl.

T. Harrington sa konečne otočil a zadíval sa priamo na syna. Bol to štíhly muž s prázdnyim pohľadom, vráskami z neustáleho mračenia a úzkym vyhrnutým nosom, ktorý mu dodával výraz, akoby niečo v jeho okolí strašne zapáchalo.

„Popieraš svoje previnenie?“

Tom sa chvel ako osika, a tak namiesto odpovede len nemo pokrútil hlavou.

T. Harrington k nemu priskočil. Stál tak blízko, že sa takmer dotýkali nosmi.

„Spomínaš si na zákon číslo dvanásť, paragraf tri, odsek B, však, chlapče?“

Tom balansoval na päťách. Na tvári zacítil teplý závan otcovho dychu. Neprijemne páchol po sherry.

„Áno, otec. Spomínam.“

„Tak nám láskavo zopakuj jeho znenie.“

Chlapec sa zo všetkých síl snažil spomenúť na presné slová.

„Zákon číslo dvanásť, paragraf tri, odsek B: Žiadna časť tela sa nesmie dotýkať predmetov, nástrojov alebo odevov iným spôsobom, než na ktorý je pôvodne určená podľa definície v Oficiálnom encyklopedickom slovníku dunmoreovskej knižnice.“

„Pokračuj.“

Tom chcel prehltnúť, no ústa mal odrazu také suché, akoby v nich mal piesok.

„Porušenie sa trestá písomnou správou v rozsahu desaťtisíc slov na tému rozvoja právnej etiky v britskom občianskom práve za posledné tri storočia.“

„Venoval si sa tomu odpornému športu s jazdeckou prilbou!“ vykrikol T. Harrington. „Esej mi odovzdáš, keď sa vrátim. Máš na to presne týždeň, tak sa snaž.“

Tomovi rodičia svojmu synovi nikdy neposkytli uspokojujúce vysvetlenie, prečo nenávidia najkrajší šport na svete. Hoci nečakal, že sa tentoraz niečo zmení, nevydržal a spýtal sa: „Prečo tak neznášate futbal?“

„Radšej nám prezrad, čo na ňom tak miluješ.“

„Tú radosť, keď hráč strelí gól!“ vybuchol Tom. „Súdržnosť tímu... to, aké ťažké je ovládať loptu jednou nohou a aké ohromné je, keď sa to konečne podarí.“

Chlapec sa nadýchol a pozrel na rodičov. Pohľadom ho nabádali, aby pokračoval.

„Ešte niečo?“ spýtal sa T. Harrington.

Tom pokrútil hlavou.

„Touto srdcervúcou a dojímavou odpoveďou si porušil zákon číslo jeden, paragraf jeden, odsek A: Za žiadnych okolností nie je dovolené vyjadrovať sa o hanebnej činnosti s názvom futbal iným ako znevažujúcim či hanlivým spôsobom.“

„Porušenie sa trestá referátom v rozsahu pätnásťtisíc slov na tému dejín klasickej romantickej hudby,“ dodala Abigail.

„To nie je fér!“ Tom nemohol uveriť, že sa mu snažia prišľiť ďalší trest, hoci len odpovedal na otcovu otázku. „To je... to je...“

„To je dvadsaťpäťtisíc slov za týždeň,“ zatriľkovala Abigail.

Tom zaťal päste tak silno, až sa mu roztriasli ruky. Potom ticho, no rozhodne vyhlásil: „Nikdy ma nedonútite, aby som prestal milovať to, čo je pre mňa v živote najdôležitejšie.“

„Skutočne?“ odvetil T. Harrington. „Prezradíš nám, čo to je?“

Tom pevne stisol pery, aby sa nedostal do ešte väčšieho maléru.

„Nie? Nič? Nakoniec ťa opustila odvaha?“

Tom iba mlčky pokrútil hlavou.

„Dokonca i tvoj vzdor je pre mňa sklamaním, rovnako ako všetko ostatné. Zrejme sa už s tebou nedá nič robiť. Si stratený prípad.“

„To nehovor, Harrington!“ zvolala Abigail. „Ešte stále má nádej. Jednoducho znásobíme naše rodičovské úsilie a tú jeho neokrôchanosť mu vytlačíme z hlavy.“

Abigail pootočila hlavu korunovanú obrovskou červenou frizúrou a zadívala sa na Toma.

„Nech ti ani len nenapadne, že sme ťa odpísali, synček. Nás sa len tak ľahko nezbavíš.“

„Nie, madam. Na to som ani nepomyslel.“

„Keď sa vrátíme z dovolenky, odovzdáš nám dvadsaťpäťtisíc slov. Odporúčam ti, aby si si dal záležať, inak bude dvadsaťpäťtisíc iba rozcvička. Môžeš ísť.“

Tom sa otočil na päťách a odpochodoval z izby, kým si to rodičia stihnú rozmyslieť a naparia mu ďalší trest. Po ceste sa ukradomky pozrel na Walswortha. V komorníkových očiach sa zračil súcit.

*

O hodinu neskôr Abigail s T. Harringtonom odleteli na hypertryskáči, čo z diaľky pripomínal obrovského netopiera, krúžiaceho po oblohe. Tom sedel za stolom vo svojej izbe, obklopený kopou starých plesnivých kníh o klasickej romantickej hudbe.

Vtom sa ozvalo klopanie na dvere. Do izby nakukol Chester Buttermore, Tomov súkromný učiteľ a vášnivý milovník literatúry.

„Ahoj, Tom. Walsworth mi povedal, čo sa stalo.“

Tom už dva roky nechodil do školy. Okrem Chestera zamestnávali chlapcovi rodičia hŕstku ďalších súkromných učiteľov, ktorí sa starali o jeho domáce vzdelávanie. Voľakedy navštevoval, rovnako ako pred ním jeho otec a starý otec, Mangleton – kedysi uznávanú, dnes už neexistujúcu internátnu školu.

V jedno slnečné nedeľné popoludnie nič netušiaci Tom práve vyšiel zo sprchy v chlapčenskej šatni. Cítil sa úžasne, práve totiž dohral strhujúci futbalový zápas. Z ničoho nič sa pred ním zjavil T. Harrington, zdrapil ho za zátylok a za posmešného rehotu starších študentov ho vliekol po školskej chodbe. Riaditeľ so svojimi asistentmi poslušne cupital za nimi. Hoci chlapec na sebe nemal nič okrem uteráka okolo pása, otec ho nemilosrdne vystrčil von vstupnými dverami.

„Prijmite moje ospravedlnenie, lord Dunmore,“ prosíkal riaditeľ, zalamujúc rukami. „Uisťujem vás, že ten futbalový turnaj bol nedorozumenie. Okamžite ho zrušíme.“

„Vy neschopný tupec!“ T. Harrington sa obzrel ponad plece a vyceril na riaditeľa zuby. „Vymámili ste odo mňa poriadne masťný finančný dar, aby ste si mohli postaviť nové futbalové ihrisko, hoci som vám jasne povedal, že na tejto škole sa futbal za žiadnych okolností hrať nebude!“

Tom si všimol, že obávanému riaditeľovi stekajú po poďobaných lícach slzy ako hrachy.

„Ale chlapci ho jednoducho milujú,“ zakňučal. „Nevideli sme v tom žiadny problém.“

„Ja vám ukážem ozajstný problém.“ T. Harrington sotal syna na zadné sedadlo pristaveného aeromobilu. Potom sa otočil k riaditeľovi.

„Hneď zajtra kúpim túto idiotskú inštitúciu a zrovnám ju so zemou. O mesiac tu bude stáť Klub konského póla T. Harringtona Dunmorea dvanásteho.“

S tými slovami nasadol k synovi a odfrčal. V tej chvíli si Tom prvýkrát v živote uvedomil, akú má jeho otec moc. Ešte netušil, že to bol zároveň jeho posledný deň v škole, v spoločnosti priateľov rovnakého veku. O dva dni nato Walsworth najal Chestera, aby sa stal Tomovým učiteľom.

„Desaťtisíc plus päťnásťtisíc,“ zahvízdal Chester, keď vošiel do chlapcovej izby. „Drsný trest.“

„Áno, na Dunmoreov pohár môžem rovno zabudnúť,“ povzdychol si Tom a sklamane dosadol na stoličku. „Bola to úplná fraška.“

„Fraška... zaujímavé slovo.“

„Áno, vyhľadal som si ho v slovníku. Mám pocit, že kým tu budem žiť, ešte mnohokrát sa mi zide.“

„Správime to takto,“ vyhlásil Chester a pristúpil k Tomovmu stolu. „Po prvé, zabudni na tieto staré plesnivé papierové knihy a radšej využij služby éterwebu.“

„Naozaj môžem? Nebude to podvod?“

„Myslím si, že za týchto okolností môžeme urobiť výnimku. Stačí, keď do vyhľadávača napíšeme správny výraz, a budeme mať k dispozícii všetok materiál, ktorý potrebujeme.“

„Takže si myslíš, že mám šancu napísať obe eseje, kým sa rodičia vrátia?“

„Som o tom presvedčený.“

„A hrať celý týždeň futbal?“

„Nepochybne. Cez deň budeme hrať futbal a v noci sa venovať akademickej práci. Ak mám byť úprimný, tak nejako si predstavujem raj na zemi.“

Tomovi sa na tvári zjavil široký úsmev.

„Ďakujem, Chester.“

„Nie je za čo, kamoš. Teraz sa musíme sústrediť na víťazstvo. Na trávniku aj mimo neho.“

„Nepochybne!“

DRUHÁ KAPITOLA

DUNMOREOV POHÁR

Walsworth kráčal po úzkom vŕzgajúcom schodisku pre služobníctvo. Na sebe mal župan a papuče. Tej noci lialo ako z krhly, a tak sa nedalo trénovať v lese ako zvyčajne. Komorník a Tom sa preto museli presunúť do podkrovia, ktoré za nepriaznivého počasia slúžilo ako kryté ihrisko.

Zatiaľ čo stúpali po schodoch, Tom pozoroval Walsworthove kostnaté členky a pokúšal sa predstaviť, ako sa mladý komorník spolu s najlepšimi hráčmi sveta preháňa po štadiónoch anglickej Premier League. Jeho sľubnú kariéru ukončilo vážne zranenie. Walsie, ako ho Tom rád prezýval, sa vrátil k dlhoročnej rodinnej tradícii – komorníctvu a správe nehnuteľností. To ho napokon priviedlo na panstvo rodiny Dunmoreovcov. Keby nebolo tejto náhody, Tom by v sebe nikdy neobjavil vášeň pre futbal.

„Čo by to bol za život?“ zamrmal si popod nos.

„Čo si to tam drmolíš?“ spýtal sa Walsie s typickým prízvukom robotníckej triedy, ktorý používal výlučne v súkromí. Jeho zamestnávateľia dávali prednosť snobskému vyjadrovaniu.

„Len nahlas rozmýšľam.“

Keď konečne prišli k dverám vedúcim do podkrovia, komorník si založil okuliare na čítanie a pustil sa do hľadania správneho kľúča na obrovskom zväzku.

„Mimochodom, čo hovoríš na tie žiariace futbalové lopty? Úžasné, nie?“

„Žiariace futbalové lopty?“

„Ešte si o nich nepočul? Od rána križujú oblohu po celom svete a narážajú do známych cieľov, ako vrchol Mount Everestu, Stonehenge alebo rímske Koloseum.“

„Fíha! Naozaj?“

„Turisti cestujúci do vesmíru dokonca tvrdia, že keď vstúpili do stratosféry, lopty sa odrážali od ich kozmokapsúl.“

„Žartuješ!“

„No najlepšie na tom všetkom je, že keď deti v chudobných častiach sveta prišli dnes na svoje ihriská, našli ich doslova zaplavené žiarivými loptami.“

Tom sa snažil predstaviť si lopty, ktoré sa v húfoch rútia na našu planétu.

„Úžasné, no odkiaľ sa vzali?“

„To je na tom to najčudnejšie.“ Komorníkovi sa konečne podarilo odomknúť dvere. „Nikto netuší. Vyskytli sa špekulácie, že by mohli byť súčasťou celosvetovej reklamnej kampane pred majstrovstvami sveta vo futbale, no FIFA odmieta, že by s tým mala čokoľvek spoločné.“

Muž s chlapcom vkročili do temnoty. V podkroví páchla stuchlina.

„Podľme na to,“ povedal Walsie a šľukol vypínačom na stene. „Hneď sa do toho pustíme.“

Tom potriasol hlavou, aby sa zbavil predstáv, ktoré mu vírili v hlave, a prepol do futbalového režimu. Podkrovie dunmoreovského sídla bolo obrovitánske. Rozlohou pripomínalo tri veľké stajne stojace vedľa seba, no i tak by sa nedalo opísať ako priestrané. Každý štvorcový centimeter bol zaprataný hĺbou bezcenných harabúrd a nepotrebných maličkostí, ktoré Dunmoreovci za celý život nazbierali.

Tom sa vydriapal na hromadu starožitností a vzal do rúk škatuľu na klobúky, ktorá kedysi patrila prezidentovi Abrahmovi Lincolnovi. Chlapec ju otvoril, vybral z nej futbalovú loptu a hodil ju Walsworthovi.

„Naša lopta síce nežiarí, no nám bude stačiť,“ vyhlásil komorník.

„Našťastie,“ odvetil Tom. „Keby žiarila, ťažko by sa nám ju podarilo skryť.“

„Dajme sa do práce. Postačí desať kôl.“

Walsie sa postavil na svoje zvyčajné miesto, do výklenku pod strešným oknom.

„Dnes si dáme ľahký tréning, nech si pred zajtrajším zápasom oddýchnutý.“

Tom sa pustil do zahrievacieho kola po vyupratovanej cestičke, ktorá sa kľukatila pomedzi navršené kopy haraburdia. Zatiaľ čo bežal, v mysli sa vrátil k tajomným žiariacim loptám. Bol presvedčený, že predznamenávajú začiatok čohosi dôležitého. Čohosi, čo sa dotkne i jeho, väzňa v rodičovskom paláci. No kým stihol prísť s hodnovernou teóriou, čo by to mohlo byť, dokončil desiaty okruh okolo podkrovia.

„Kľúčkovanie bez dotyku,“ vyhlásil Walsie. „Ukáž mi, čo v tebe je.“

Kvôli obmedzenému priestoru pozostával tréning v dome z jednej jedinej hry, ktorú nazvali kľúčkovanie bez dotyku. Walsworth zapol stopky a Tom sa rozbehol po úzkej dráhe okolo podkrovia. Loptu viedol pred sebou nohami. Ak sa cestou niečoho dotkla, musel začať odznova.

Jeho osobný rekord bol tri minúty, osem sekúnd. Bol to výborný čas – ešte pred rokom mu jedno kolo trvalo viac než štyri minúty. Tom napriek tomu nebol so svojím výkonom spokojný. Sníval o tom, že pokorí trojminútovú hranicu. Zajtra sa mal konať Dunmoreov pohár a z neba padali žiariace futbalové lopty. Tom si nevedel predstaviť lepší deň ako dnešok, aby to konečne dokázal.

„Do toho, Tom! Zvládneš to,“ povzbudil ho Walsie a položil loptu na dosku na podlahe, ktorú používali ako štartovaciu čiaru. Potom si nastavil stopky.

„Pripraviť sa... pozor... štart!“

Tom bežal pomedzi zástup bielych sôch, minul vojakov Terakotovej armády a spravil otočku okolo hromady trónov,

ktoré kedysi patrili francúzskemu kráľovi Ľudovítovi. Loptu si po celý čas držal v maximálnej vzdialenosti pol metra pred sebou. Keď prišiel do polovice trasy, k egyptskému sarkofágu, tušil, že bude mať výborný čas.

S loptou pri nohách ladne pretancoval okolo trojice vypchatých dostihových koní, obratne sa vyhol spadnutej kopiji a rozbehol sa uličkou lemovanou starými holandskými maľbami. Pred poslednou odbočkou však kopol do lopty príliš silno. Napriek chlapcovej zúfalej snahe zachrániť situáciu narazila do snežníc, čo kedysi patrili horolezcovi Edmundovi Hillarymu.

„Nie!“ vykrikol Tom.

Vedel, že je po hre, no napriek tomu pokračoval až do cieľa. Keď dobehol, Walsie zastavil časomieru.